

Nu har vi lige haft en diskussion tidligere i dag om administrative udvisninger, hvor der tales om, at man godt kan udvises til lande, hvor der bruges tortur, hvis vi får såkaldt diplomatiske forsikringer. Det er noget, som ingen eksperter på området tror på. Og hvis nu Danmark udviser folk til et land med tortur og får en diplomatisk forsikring, som så ikke overholdes, hvad den sikkert ikke gør, er det så noget, som er strafbart, eller er det ikke strafbart? Eller vi kan tale om torturhæleri. Det havde vi også fat i i en tidligere debat. Det kan dreje sig om, at nogle af de oplysninger, der bruges i de her sager om administrative udvisninger, kan være tilvejebragt ved hjælp af tortur. Det er jo torturhæleri. Er det strafbart, eller er det ikke strafbart?

Vi ved også, at den danske styrkechef i Afghanistan i 2002 fik en tolk. Han var udlånt til amerikanerne. Styrkechefen fik fra denne tolk indberetning om tortur i en amerikansk fangelejr, men det blev ikke videregivet, og efterfølgende udleverede man fanger til den pågældende lejr, hvorefter de der fanger blev mishandlet. Er det også omfattet af torturlovgivningen, som den ligger her på vores bord?

Hvis Forsvarskommandoen godkender udlevering af fanger til afghanske myndigheder, fordi vi er med i krigen i Afghanistan – vi ved, at der foregår tortur i afghanske fængsler – må vi så udlevere fanger til afghanerne, fanger, som efterfølgende bliver udsat for tortur? Er det lovligt, eller er det også ulovligt?

Og når vi hjælper CIA med efterretninger, hvilket måske er tilfældet i nogle lande – Irak og Afghanistan – og disse fører til pågribelse af personer, som senere bliver tortureret, er det så også omfattet?

Der er altså en lang række af den slags konkrete sager, vi vil prøve at tage fat i i udvalgsarbejdet for at være sikker på, hvordan den her ændrede lov i praksis kommer til at virke.

Kl. 15:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det justitsministeren.

Kl. 15:46

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at takke for den meget positive tilgang til lovforslaget, som jeg har hørt den overvejende del af partierne i Folketinget i dag har. Der er ingen tvivl om, den her sag er en sag, som berører os alle meget. Tortur er en forfærdelig forbrydelse, og derfor har det også ligget regeringen meget på sinde at se på, hvordan vi sikrer os, at vi ikke laver en straffelovgivning,

som er usammenhængende og inkonsekvent i forhold til resten af straffeloven, og samtidig sikrer os, at der bliver sendt et klart og utvetydigt signal om, at vi på det skarpeste tager afstand fra tortur, og at det bliver nemmere fremover at følge sager, der vedrører forbrydelser, hvor tortur har været anvendt, og herunder også får mulighed for at registrere det. Den løsning, som det fornemste udvalg under Justitsministeriet, nemlig Straffelovrådet, er nået frem til, synes jeg er en ekstremt elegant løsning.

Jeg tror, det var fru Karina Lorentzen, der i sin ordførertale sagde, at tortur nu bliver kriminaliseret. Jeg må for at gøre det fuldstændig klart sige, at det ingenlunde er tilfældet. Tortur er kriminaliseret. Der er ikke tale om, at man har kunnet begå tortur og ikke efterfølgende blive retsforfulgt for det. Det synes jeg er vigtigt at få gjort fuldstændig krystallklart, så den lidt håbløse diskussion, nogle har forsøgt at føre, der handlede om, om vi nu kunne være sikre på, at hvis man lemlæstede og pinte folk, at man så kunne blive retsforfulgt for det, mundede ud i: Ja, man kan blive retsforfulgt!

Så det, det hele handler om, er, om tortur skal fremstå som værende en enkelt paragraf i straffeloven, der omhandler alt lige fra en brækket lillefinger til et grusomt drab. Skal man straffes efter den samme paragraf, eller er det mere elegant og mere klart og tydeligt at sige, at man får den straf, man skal have for den straffelovsovertrædelse, man har begået, og oven i det får man en strafskærpelse, fordi den er begået under tortur?

Jeg må sige, at Straffelovrådets løsning da så klart er at foretrække frem for at lave sådan en slags skraldebøtteløsning, hvor alle former for tortur skal vægtes efter den samme straffelovsparagraf.

Jeg er helt og aldeles uforstående over for, at de organisationer, der vier deres liv til kampen mod tortur, med alvor og oprigtighed kan synes, at det er meningsfyldt at have én paragraf, der skal dække det hele. Det er da langt, langt bedre – hvis man ser på det med offerets øjne – at sige, at den person, der har begået tortur imod mig, er blevet dømt for både vold af særlig grov karakter og for anvendelse af tortur eller for frihedsberøvelse og for anvendelse af tortur, frem for at han er dømt for tortur.

Jeg har simpelt hen så svært ved at forstå argumentationen i de høringssvar, vi har fået, og jeg må sige, at det er sjældent, jeg her fra Folketingets talerstol sådan direkte udtrykker min